YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
17 päivänä marraskuuta 1998 *

Asiassa C-70/97 P,

Kruidvat BVBA, Belgian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Antwerpen (Belgia), edustajinaan asianajaja O. W. Brouwer, Amsterdam, sekä F. P. Louis ja P. Wytinck, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto M. Loesch, 11 rue Goethe,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (laajennettu toinen jaosto) asiassa T-87/92, Kruidvat vastaan komissio, 12.12.1996 antaman tuomion (Kok. 1992, s. II-1931) kumoamista,

vastapuolena ja muina asianosaisina:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies B. J. Drijber, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

jota tukevat

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

Parfums Givenchy SA, Ranskan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Levallois-Perret (Ranska), edustajanaan asianajaja F. Bizet, Pariisi, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto A. May, 31 Grand-Rue,

Comité de liaison des syndicats européens de l'industrie de la parfumerie et des cosmétiques (Colipa), Belgian oikeuden mukaan perustettu voittoa tavoittelematon kansainvälinen yhdistys, Bryssel, edustajanaan asianajaja F. Herbert, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto C. Zeyen, 56—58 rue Charles Martel,

ja

Fédération européenne des parfumeurs détaillants (FEPD), Ranskan oikeuden mukaan perustettu kansallisten liittojen tai järjestöjen yhteinen yhdistys, kotipaikka Pariisi, edustajanaan asianajaja R. Verniau, Lyon,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti G. C. Rodríguez Iglesias, jaostojen puheenjohtajat J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann (esittelevä tuomari) sekä tuomarit G. F. Mancini, C. Gulmann, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragnemalm, L. Sevón ja M. Wathelet,

julkisasiamies: N. Fennelly,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Kruidvat BVBA:n, edustajanaan asianajaja P. van Empel, Amsterdam, ja P. Wytinck, komission, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies W. Wils, Parfums Givenchy SA:n, edustajanaan asianajaja F. Bizet, Comité de liaison des syndicats européens de l'industrie de la parfumerie et des cosmétiquesin (Colipa), edustajanaan asianajaja F. Herbert ja Fédération européenne des parfumeurs détaillantsin (FEPD), edustajanaan asianajaja R. Verniau, 17.2.1998 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 30.4.1998 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Kruidvat BVBA (jäljempänä Kruidvat) on yhteisöjen tuomioistuimeen 18.2.1997 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-87/92, Kruidvat vastaan komissio, 12.12.1996 antamaan tuomioon (Kok. 1996, s. II-1931; jäljempänä valituksenalainen tuomio), koska siinä on jätetty tutkimatta valittajan kanne, jossa vaadittiin ETY:n perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamisesta 24 päivänä heinäkuuta 1992 tehdyn komission päätöksen 92/428/ETY (IV/33.542 — Parfums Givenchyn valikoiva jakelujärjestelmä) (EYVL L 236, s. 11; jäljempänä päätös tai riidanalainen päätös) kumoamista.

2 Valituksenalaisen tuomion mukaan oikeusriidan taustalla olevat tosiseikat ovat seuraavat:

"1 Kantaja BVBA Kruidvat — — kuuluu belgialaisena tytäryhtiönä noin 300 liikettä käsittävään alankomaalaiseen yritysketjuun, jonka toiminta perustuu ns. *health & beauty* -konseptiin ja johon kuuluvat liikkeet käyttävät nimeä Kruidvat. Näillä liikkeillä on kosmetiikkaosastot, dieettiravinnon ja luonnontuotteiden osastot sekä hajuvesiosastot, joissa myydään erimerkkisiä kilpailevia

ylellisyyshajuvesiä, rinnakkaisilta markkinoilta hankitut Givenchy-merkkiset hajuvedet mukaan lukien. Alankomaissa kuluttajat pitävät Kruidvatin ketjua 'ehdottomasti parhaana' ylellisyyshajuvesien myyjänä (ks. kantajan vastauksen liitteet 18 ja 20).

2 Parfums Givenchy SA (jäljempänä Givenchy) on ylellisyyskosmetiikan valmistaja, ja se kuuluu Louis Vuitton Moët-Hennessy -nimiseen konserniin, johon kuuluvat Parfums Christian Dior ja Parfums Christian Lacroix toimivat samoilla markkinoilla kuin Givenchy. Näiden kolmen yhtiön kautta Louis Vuitton Moët-Hennessy -konsernin osuus yhteisön ylellisyyshajustemarkkinoista on yli 10 prosenttia.

3 Givenchy teki 19.3.1990 komissiolle ilmoituksen valikoivan jakelun sopimusverkostostaan, jonka kautta sen hajuvesiä sekä ihon- ja kauneudenhoitotuotteita myydään yhteisön jäsenvaltioissa, ja pyysi ensisijaisesti perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan täytäntöönpanosta 6 päivänä helmikuuta 1962 annetun ensimmäisen neuvoston asetuksen N:o 17 (EYVL 1962, 13, s. 204, jäljempänä asetus N:o 17) 2 artiklan mukaista puuttumattomuustodistusta ja toissijaisesti perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan mukaista poikkeuslupaa.

4 Niin sanotusta ETY:ssä sijaitsevan hyväksytyn hajuvesien jälleenmyyjän sopimuksesta (jäljempänä vakiosopimus) ja siihen liitetyistä yleisistä myyntiehdoista, siinä muodossa kuin ne ilmoitettiin, käy ilmi, että Givenchyn jakeluverkosto on suljettu, ja sen jäsenille on asetettu kielto myydä Givenchy-merkkisiä tuotteita verkoston ulkopuolelle tai hankkia niitä sen ulkopuolelta. Givenchy puolestaan sitoutuu huolehtimaan siitä, että jakelu tapahtuu voimassa olevien lakien ja muiden säännösten mukaisesti, ja se sitoutuu ottamaan tuotteensa pois myyntipisteiltä, jotka eivät täytä vakiosopimuksen valintaperusteita.

5 Vakiosopimuksessa määrätyt hyväksytyn jälleenmyyjän valintaperusteet koskevat pääasiallisesti henkilöstön ammattipätevyyttä ja koulutusta, johon henkilöstön on osallistuttava, myyntipisteen sijaintia ja tiloja sekä jälleenmyyjän nimeä; lisäksi jälleenmyyjän on täytettävä eräitä muita edellytyksiä, jotka koskevat muun muassa tuotteiden varastointia, vuosittaisia vähimmäisostomääriä, riittävää kilpailevien tuotemerkkien tuotevalikoimaa myyntipisteessä siten, että

Givenchyn tuotteiden tuotekuva tulee esille, sekä jälleenmyyjän ja Givenchyn välistä yhteistyötä mainonnan ja myynninedistämisen alalla.

6 Komissio julkaisi 8.10.1991 asetuksen N:o 17 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti tiedonannon (EYVL C 262, s. 2), jossa se ilmoitti aikomuksestaan hyväksyä vakiosopimuksen ja jossa se kehotti niitä ulkopuolisia, joita asia koskee, esittämään mahdolliset huomautuksensa 30 päivän kuluessa.

7 Komissiolle toimitettiin tiedonannon julkaisemisen jälkeen joitakin huomautuksia, joita esittivät muun muassa Raad voor het Filiaal- en Grootwinkelbedrijf (myymäläketjujen ja tavaratalojen yhteinen toimielin, jäljempänä Raad FGB) 29.11.1991 komissiolle jättämässään asiakirjassa. Kyseisenä aikana yksi Kruidvatin emoyhtiöistä, Kruidvat BV, oli Raad FGB:n jäsen.

8 Vakiosopimus, siinä muodossa kuin sitä tarkoitettiin — — päätöksessä — —, tuli voimaan 1.1.1992 (ks. riidanalaisen päätöksen I. C kohdan toinen alakohta).

9 Copardis SA (jäljempänä Copardis), jolla on yksinoikeus edustaa Givenchya Belgiassa, haastoi 3.7.1992 Kruidvatin Rechtbank van koophandel te Dendermondessa 8.7.1992 pidettyyn välitoimimenettelyyn ja vaati mainitun tuomioistuimen puheenjohtajalta määräystä Kruidvatia vastaan Givenchy-merkkisten tuotteiden myynnin lopettamiseksi Belgian alueella pääasiallisesti sillä perusteella, että jälleenmyyjä, joka ei kuulu Givenchyn valikoivaan jakelujärjestelmään mutta joka kuitenkin myy sen tuotteita, syyllistyy sopimatonta menettelyä elinkeinotoiminnassa koskevassa Belgian lainsäädännössä tarkoitettuun vilpilliseen kilpailuun. Kruidvat vastusti välitoimien määräämistä kyseisessä välitoimimenettelyssä sillä perusteella, että Givenchyn valikoiva jakeluverkosto oli lainvastainen, koska se oli ristiriidassa perustamissopimuksen 85 artiklan 1 ja 2 kohdan kanssa.

10 Komissio teki riidanalaisen päätöksen 24.7.1992. Riidanalaisen päätöksen ensimmäisessä artiklassa määrätään seuraavaa:

'*Ensimmäinen artikla*

ETY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan mukaisesti julistetaan, että 85 artiklan 1 kohtaa ei sovelleta Givenchyn tai tapauksen mukaan sen yksinedustajien ja Euroopan yhteisössä sijaitsevien erikoistuneiden vähittäismyyjien välillä noudatettavaan hyväksytyn jälleenmyyjän vakiosopimukseen eikä siihen liitettyihin yleisiin myyntiehtoihin.

Tämän päätöksen voimassaoloaika on 1.1.1992—31.5.1997.'

11 Asiakirja-aineistosta ilmenee, että Rechtbank van koophandel te Dendermonden puheenjohtaja hylkäsi Copardisin vaatimuksen 24.2.1993 ja että Copardis valitti tästä tuomiosta Hof van Beroep te Gentiin 28.4.1993."

3 Kantaja nosti tässä tilanteessa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 16.10.1992 jättämällään kannekirjelmällä kanteen päätöksen kumoamiseksi. Komissio teki 3.3.1993 toimittamallaan erillisellä asiakirjalla prosessiväitteen, joka päätettiin tutkia pääasian yhteydessä. Comité de liaison des syndicats européens de l'industrie de la parfumerie et des cosmétiques (jäljempänä Colipa), Fédération européenne des parfumeurs détaillants (FEPD) ja Givenchy hyväksyttiin väliintulijoiksi tukemaan vastaajan vaatimuksia.

4 Kruidvat esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kolme pääasiallista väitettä osoittaakseen, että päätös koski sitä erikseen.

5 Kruidvatin ensimmäinen väite koski sitä, että se oli todellisuudessa osallistunut hallinnolliseen menettelyyn Raad FGB:n kautta, sillä tämä oli esittänyt komissiolle huomautuksensa asetuksen N:o 17 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Toisessa väitteessään Kruidvat totesi, että päätöksen tekemisajankohtana Copardisin ja Kruidvatin välillä oli jo konkreettisesti vireillä Givenchyn jakelujärjestelmän pätevyyttä koskeva oikeudenkäynti belgialaisessa tuomioistuimessa. Kruidvat katsoi, että koska se ei voinut riidanalaisen päätöksen vuoksi käyttää oikeuttaan vedota perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan rikkomiseen puolustautuakseen kyseisessä oikeudenkäynnissä, päätöksen oli katsottava koskevan sitä erikseen. Se vetosi myös 17.7.1992 päivättyyn, Bellucon sille lähettämään kirjeeseen; Belluco edustaa kaikkia Belgian ja Luxemburgin alueita varten nimitettyjä hyväksyttyjä jälleenmyyjiä, jotka myyvät ylellisyyskosmetiikkaa, Givenchyn tuotteet mukaan lukien. Belluco oli sen mukaan tässä kirjeessään todennut, ettei Kruidvatia voitu hyväksyä ylellisyyskosmetiikan jälleenmyyjäksi ja että jälleenmyyjä rikkoo lakia, jos se myy merkkituotteita jakeluverkostoon kuulumatta. Kruidvatin viimeisen väitteen mukaan sen kanne olisi pitänyt ottaa tutkittavaksi, jotta sen täysi ja tehokas oikeussuoja perustamissopimuksen 85 artiklaan perustuvien oikeuksien toteuttamiseksi olisi turvattu.

6 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti valituksenalaisessa tuomiossa Kruidvatin kanteen tutkimatta.

7 Selvittäessään, koskiko päätös Kruidvatia erikseen, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tuomion 63 kohdassa aluksi, ettei Kruidvat eivätkä sen emoyhtiöt Profimarkt BV ja Kruidvat BV eikä hollantilainen Evora-konserni, jonka tytäryhtiö se on, olleet tehneet komissiolle kantelua asetuksen N:o 17 3 artiklan nojalla, eivätkä ne olleet itse osallistuneet asetuksen N:o 17 19 artiklan 3 kohdassa säädettyyn hallinnolliseen menettelyyn eivätkä pyytäneet Givenchya hyväksymään niitä sen valikoivaan jakeluverkostoon. Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi käsiteltävänään olleen asian poikkeavan asiasta 26/76, Metro vastaan komissio, tuomio 25.10.1977 (Kok. 1977, s. 1875), asiasta 75/84, Metro vastaan komissio, tuomio 22.10.1986 (Kok. 1986, s. 3021; jäljempänä asiassa Metro II annettu tuomio) ja asiasta 210/81, Demo-Studio Schmidt vastaan komissio, tuomio 11.10.1983 (Kok. 1983, s. 3045), joihin Kruidvat oli vedonnut.

8 Raad FGB:n osallistumisesta asetuksen N:o 17 19 artiklan 3 kohdassa säädettyyn menettelyyn 29.11.1991 päivätyllä kirjeellään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tuomion 64 kohdassa, ettei asiakirja-aineistossa ollut mitään näyttöä siitä, että tämä kirje olisi lähetetty Kruidvat NV:n pyynnöstä tai että viimeksi mainittu olisi osallistunut sen valmisteluun, hyväksynyt kirjeen sisällön tai edes vaikuttanut siihen, vaikka oli selvää, että kyseisenä aikana yksi kantajan emoyhtiöistä, Kruidvat NV, oli Raad FGB:n jäsen.

9 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti lisäksi tuomionsa 65 kohdassa, että Raad FGB:n kirjeessään esittämän kannan ja valittajan kanteessaan puoltaman kannan välillä oli ainakin yksi merkittävä ero, koska valittaja kiisti muun muassa valikoivan jakelun perusperiaatteen ylellisyyskosmetiikan alalla, kun taas Raad FGB totesi kirjeessään olevansa valmis hyväksymään tämän periaatteen sillä edellytyksellä, että valintaperusteet olisivat objektiiviset, eivätkä ne olisi syrjiviä.

10 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 66 kohdassa, ettei sen seikan, että Raad FGB osallistui hallinnolliseen menettelyyn, ja Kruidvat NV:n yksittäisen tilanteen välillä ollut riittävää yhteyttä, jonka perusteella viimeksi mainittu olisi erottunut muista EY:n perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitetulla tavalla, kun kyseessä on perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan nojalla tehty yksittäistä poikkeuslupaa koskeva päätös. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi lopuksi, että sitäkin suuremmalla syyllä valittaja ei erottunut riittävästi muista Raad FGB:n kirjeen perusteella.

11 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki tämän jälkeen, olisiko olemassa muita sellaisia seikkoja, joiden perusteella Kruidvat erottuisi muista. Se katsoi valituksenalaisen tuomion 69 ja 70 kohdassa, että koska Kruidvatin tilanne ei poikennut muiden rinnakkaisilla markkinoilla toimivien lukuisten taloudellisten toimijoiden tilanteesta, se ei erottunut muista pelkästään sen vuoksi, ettei voitu sulkea pois sitä mahdollisuutta, ettei se päätöksen seurauksena voisi enää hankkia Givenchyn tuotteita Euroopan yhteisössä suoraan Givenchylta, sen yksinedustajilta tai hyväksytyiltä jälleenmyyjiltä.

12 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi lisäksi valituksenalaisen tuomion 71 kohdassa, ettei Kruidvat ollut näyttänyt toteen, ettei se riidanalaisen päätöksen vuoksi pystyisi käyttämään niitä Givenchyn tuotteiden hankintalähteitä, joita se oli siihen mennessä laillisesti käyttänyt.

13 Kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olleesta Copardisin ja valittajan välisestä riidasta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 73 kohdassa, että vaikka tämän oikeusriidan ratkaisun ja päätöksen pätevyyden välillä olisi tietty yhteys, kansallisessa tuomioistuimessa vireillä ollut asia koski pääasiallisesti vilpillistä kilpailua koskevan Belgian lain soveltamista eikä sitä, ettei Givenchy olisi hyväksynyt Kruidvatia jakeluverkostoonsa, eikä siinä myöskään vaadittu vahingonkorvausta perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan väitetyn rikkomisen perusteella.

14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi lisäksi valituksenalaisen tuomion 74 kohdassa, ettei Kruidvat erottunut riittävästi muista yksinomaan sen vuoksi, että riidanalaisen päätöksen pätevyys vaikuttaisi kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan oikeusriidan ratkaisuun, koska kaikilla hajuvesien jälleenmyyjillä voi olla intressi saattaa Givenchyn jakelujärjestelmän laillisuus kansallisen tuomioistuimen tutkittavaksi. Lisäksi se, että tällainen oikeudenkäynti oli vireillä riidanalaisen päätöksen tekemisajankohtana, johtui ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan pelkästä sattumasta.

15 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korosti valituksenalaisen tuomion 75 kohdassa, että kansallinen tuomioistuin voi käyttää käsiteltävänään olevassa asiassa perustamissopimuksen 177 artiklan ensimmäisen kohdan b alakohdan mukaista ennakkoratkaisumenettelyä, mikä takaa riittävän oikeussuojan asianosaiselle, tässä tapauksessa valittajalle.

16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi lopuksi valituksenalaisen tuomion 76 kohdassa Bellucon kirjeestä, jonka Kruidvat oli esittänyt vastauksena ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kysymyksiin, ettei ollut esitetty oikeudellisesti riittävää näyttöä siitä, että Givenchy tai Copardis olisi antanut luvan kirjeen lähettämiseen, ja ettei kirjettä myöskään voitu pitää vastauksena Kruidvatin pyyntöön päästä Givenchyn jakeluverkostoon, joten kirjeellä ei ollut merkitystä arvioitaessa valittajan kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä.

17 Kruidvat vetoaa valituksensa tueksi kahteen valitusperusteeseen, jotka koskevat EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan ja 190 artiklan rikkomista.

Valitusperuste, joka koskee perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan rikkomista

18 Tämä valitusperuste jakautuu neljään osaan. Ensimmäinen koskee Kruidvatin osallistumista hallinnolliseen menettelyyn Raad FGB:n kautta. Toinen koskee oikeudellisia päätelmiä, jotka on tehtävä siitä, että päätöksen tekemisajankohtana Kruidvatin ja Copardisin välillä oli vireillä oikeudenkäynti kansallisessa tuomioistuimessa. Kolmannessa osassa Kruidvat väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvioineen virheellisesti päätöksestä kilpailutilanteelle aiheutuvia seurauksia ja neljännessä se vetoaa täyden ja tehokkaan oikeussuojan puuttumiseen.

19 Valitusperusteen ensimmäinen osa nojautuu näkemykseen, jonka mukaan Kruidvatin ei kuulunutkaan osoittaa osallistuneensa aktiivisesti Raad FGB:n kirjeen laatimiseen. Kruidvat näet katsoo, että toimialakohtaisen etujärjestön keskeisenä erityispiirteenä on se, että se edustaa aina kaikkien jäsentensä etuja. Tältä osin se viittaa yhdistetyissä asioissa T-447/93—T-449/93, AITEC ym. vastaan komissio, 6.7.1995 annettuun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomioon (Kok. 1995, s. II-1971), jossa tuomioistuin sen mukaan katsoi, että toimialakohtaisen etujärjestön AITECin kanne oli otettava tutkittavaksi, koska se puolusti jäsentensä etuja sen säännöissä sille annettujen valtuuksien mukaisesti.

20 Komissio sitä vastoin väittää, ettei pelkästään siitä, että yritys kuuluu tiettyyn järjestöön, voida päätellä, että sillä on erillinen intressi asiassa. Koska Raad FGB oli osallistunut komissiossa käytyyn hallinnolliseen menettelyyn, se olisi lähtökohtaisesti itse voinut nostaa kanteen. Tämä tulkinta on komission mukaan täysin yhdenmukainen sen päättelyn kanssa, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on esittänyt edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa AITEC ym. antamassaan tuomiossa.

21 Colipa väittää tältä osin, että silloin kun on arvioitava sellaisen erillisen intressin olemassaoloa, joka perustuu toimialakohtaisen etujärjestön osallistumiseen hallinnolliseen menettelyyn, myös edustetun yrityksen osallistumisen on oltava yksilöitävissä.

22 On todettava, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, ettei sen seikan, että Raad FGB osallistui hallinnolliseen menettelyyn 29.11.1991 päivätyllä kirjeellään, ja Kruidvat NV:n yksittäisen tilanteen välillä ollut riittävää yhteyttä, jonka perusteella viimeksi mainittu olisi erottunut muista perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitetulla tavalla, kun kyseessä on perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan nojalla tehty yksittäistä poikkeuslupaa koskeva päätös.

23 Vaikka kanneoikeuden laajentaminen jäsentensä etuja puolustaviin järjestöihin näet saattaisikin tarjota menettelyllisiä etuja, tällaisen järjestön osallistuminen hallinnolliseen menettelyyn ei vapauta järjestön jäseniä velvollisuudesta osoittaa, että niiden yksittäinen tilanne ja järjestön toimenpiteet liittyvät toisiinsa.

24 Kruidvatin esittämä vastakkainen näkemys ei saa tukea edellä mainitussa asiassa AITEC ym. annetusta tuomiosta, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että päätöksen voitiin katsoa koskevan järjestön kolmea jäsenyritystä erikseen perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitella tavalla, koska komission riidanalaisella päätöksellä hyväksytty tuki saattoi vaikuttaa olennaisesti niiden markkina-asemaan. Kyseiseen tuomioon ei sisälly mitään mainintaa, joka koskisi muiden järjestön jäsenten tilannetta.

25 Kruidvat vetoaa toiseksi siihen, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi saanut nojautua siihen, että Raad FGB:n ja Kruidvatin esittämät kannanotot olisivat olleet erilaisia. Jotta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi voinut päätellä, ettei Kruidvat ollut osallistunut hallinnolliseen menettelyyn, sen olisi pitänyt osoittaa, että niiden kannat olivat ristiriidassa keskenään.

26 Komissio katsoo, että tämä osa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perusteluista oli tarpeeton. Vaikka molempien kannat olisivat olleet täysin yhdenmukaisia, Kruidvat ei siinäkään tapauksessa olisi erottunut riittävästi muista Raad FGB:n jäsenyrityksistä.

27 On todettava, että valittajan tulkinta valituksenalaisesta tuomiosta on virheellinen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei missään tapauksessa ole edellyttänyt, ettei järjestön ilmaiseman kannan ja kanteen vireille panneen yhden sen jäsenen kannan välillä olisi saanut olla merkittävää eroa, vaan on esittänyt tämän tosiseikan osoittaakseen vieläkin selvemmin sen, että Kruidvat ei ollut vaikuttanut Raad FGB:n kirjeen sisältöön.

28 Kruidvat kiistää toissijaisesti edelleen tämän valitusperusteen ensimmäisessä osassa sen, että sen kanta olisi eronnut merkittävästi Raad FGB:n kannasta.

29 Tältä osin on riittävää todeta, että tällä väitteellä kyseenalaistetaan tosiseikkoja koskeva toteamus, joka EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan mukaan ei voi olla muutoksenhaun kohteena.

30 Kruidvat väittää ensimmäisen valitusperusteensa toisessa osassa, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ja erityisesti asiassa Metro II annetusta tuomiosta ilmenee, että siviiliprosessin vireilläolo kansallisessa tuomioistuimessa olisi riittävä peruste vaatia, että sellaiseen komission päätökseen kohdistuva suora kanne, joka liittyy kyseisen oikeudenkäynnin kohteeseen, olisi otettava tutkittavaksi. Kruidvat erottuu siis omasta mielestään muista sen vuoksi, että Copardis oli aloittanut sitä vastaan oikeudenkäynnin ja Kruidvat oli puolustuksekseen esittänyt väitteen Givenchyn valikoivan jakelujärjestelmän pätemättömyydestä. Valittaja katsoo, että asiassa C-376/92, Cartier, 13.1.1994 annetusta yhteisöjen tuomioistuimen tuomiosta (Kok. 1994, s. I-15) ilmenee, että vilpillistä kilpailua koskevassa oikeudenkäynnissä on ratkaistava ensin kysymys, joka koskee jakelujärjestelmän pätevyyttä perustamissopimuksen 85 artiklan kannalta.

31 Komissio sitä vastoin katsoo, ettei Kruidvatilla ole intressiä vedota päätöksen pätemättömyyteen kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa oikeudenkäynnissä, mikä erottaa nyt käsiteltävän asian edellä mainitusta asiasta Cartier, jossa kysymys oli siitä, oliko Metro kehottanut hyväksyttyjä jälleenmyyjiä purkamaan sopimuksensa Cartierin kanssa. Komission mukaan se, onko kansallisessa tuomioistuimessa vireillä oikeudenkäynti vai ei, on mielivaltainen peruste eikä riittävän objektiivinen, jotta sen perusteella voitaisiin päätellä, koskeeko yritykselle osoitettu poikkeuslupaa koskeva päätös jotain toista yritystä erikseen.

32 Tältä osin on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti katsonut, ettei valittaja voinut väittää, että se voitaisiin perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla riittävästi erottaa muista yksinomaan sen vuoksi, että päätöksen laillisuus vaikuttaisi kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan oikeusriidan ratkaisuun. Kuten julkisasiamies on korostanut ratkaisuehdotuksensa 51 kohdassa, se, että osapuoli, joka hyötyy jakelujärjestelmän käyttöön ottamisesta tai vastaa siitä, on nostanut kanteen taloudellista toimijaa vastaan ennen kuin jakeluverkostoon liittyvän päätöksen riitauttamiseksi asetettu määräaika on päättynyt, on täysin satunnainen seikka eikä liity suoraan kyseiseen päätökseen.

33 Lisäksi, toisin kuin valittaja väittää, yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ei ilmene, että siviiliprosessin vireilläolo olisi riittävä peruste vaatia, että kanne on otettava tutkittavaksi. Yhteisöjen tuomioistuin piti asiassa Metro II antamassaan tuomiossa merkittävänä sitä, että Metron pyynnöt tulla hyväksytyksi jakeluverkostoon oli hylätty, mutta ei nojautunut Metron ja SABA:n välisen oikeudenkäynnin vireilläoloon. Se piti myös merkityksellisenä Metron osallistumista hallinnolliseen menettelyyn.

34 Valittajan esittämää näkemystä ei tue myöskään edellä mainittu asiassa Cartier annettu tuomio, jossa yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että vilpillistä kilpailua koskevassa oikeudenkäynnissä oli ratkaistava ensin kysymys, joka koski sopimuksen pätevyyttä perustamissopimuksen 85 artiklan kannalta. Sellaisen hallinnollisen toimenpiteen laillisuus, johon yksi oikeudenkäynnin asianosaisista vetoaa, voi näet useissa tilanteissa olla sellainen kysymys, joka on ratkaistava ennen oikeusriidan

ratkaisemista, ilman että siitä pitäisi kuitenkaan päätellä, että suora kanne, jolla toinen asianosainen riitauttaa kyseisen toimenpiteen laillisuuden ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, olisi otettava tutkittavaksi.

35 Kruidvat vetoaa ensimmäisen valitusperusteen kolmannessa osassa useisiin perusteluihin osoittaakseen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut virheellisesti riidanalaisesta päätöksestä sen kilpailuasemalle aiheutuvia seurauksia ja tämän perusteen merkitystä ratkaistaessa sitä, koskeeko päätös yksityistä erikseen.

36 Kruidvat vetoaa ensinnäkin siihen, että päätös koskee sitä erikseen, koska se ostaa ja myy Givenchyn hajuvesiä. Tältä osin Kruidvat katsoo, että asetuksen N:o 17 19 artiklan 3 kohtaan ja valtiontukia koskevaan EY:n perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohtaan sisältyy samanlaisia säännöksiä ja määräyksiä, jotka koskevat niiden ulkopuolisten, joita asia koskee, osallistumista hallinnolliseen menettelyyn komissiossa. Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön, erityisesti asiassa 323/82, Intermills vastaan komissio, 14.11.1984 annetun tuomion (Kok. 1984, s. 3809), asiassa C-198/91, Cook vastaan komissio, 19.5.1993 annetun tuomion (Kok. 1993, s. I-2487) ja asiassa C-225/91, Matra vastaan komissio, 15.6.1993 annetun tuomion (Kok. 1993, s. I-3203) mukaan käsite "se, jota asia koskee" ei tarkoita ainoastaan tuen saajaa vaan myös sen kilpailijoita. Tämän vuoksi jo pelkästään se, että Kruidvat kilpailee Givenchyn hyväksymien jälleenmyyjien kanssa, riittää siihen, että se erottuu muista perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitetulla tavalla.

37 Kruidvat väittää toiseksi, että sen kilpailuasema on heikentynyt myös nimenomaan sen vuoksi, että siltä on alusta saakka evätty mahdollisuus kuulua valikoituun jakeluverkostoon. Tämä epääminen ilmenee Copardisin ja Kruidvatin välisestä oikeudenkäynnistä, jossa Copardis on sen mukaan ilmoittanut, ettei Kruidvatin yrityskuva vastaa sitä ylellisyyskosmetiikan tuotekuvaa, jota edellytetään Givenchyn hajuvesien myynnissä, ja 17.7.1992 päivätystä Bellucon kirjeestä, jossa suljettiin edeltä käsin pois se mahdollisuus, että Kruidvat voisi päästä hyväksytyksi jälleenmyyjäksi. Kruidvatin mukaan on tältä osin merkityksetöntä, ettei se ole koskaan pyytänyt pääsyä jakeluverkostoon.

38 Kolmanneksi Kruidvat kyseenalaistaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen sen toteamuksen, jonka mukaan Kruidvat ei ollut näyttänyt toteen, ettei se pystyisi käyttämään samoja hankintalähteitä kuin ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä. Kruidvatin mukaan tämä päätelmä ei vaikuta asiaan, minkä lisäksi se on virheellinen. Se ei vaikuta asiaan, koska kysymys ei ole siitä, onko aikaisempi tilanne muuttunut, vaan siitä, onko tavaran hankinta vaikeampaa kuin jos riidanalaista päätöstä ei olisi tehty. Ensimmäisen oikeusasteen perustelut ovat myös virheellisiä sen vuoksi, ettei niissä oteta huomioon jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21 päivänä joulukuuta 1988 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 89/104/ETY (EYVL 1989, L 40, s. 1) täytäntöönpanosta Belgiassa aiheutuvia seurauksia. Kruidvatin mukaan päätöksestä ja kyseisestä direktiivistä yhdessä aiheutuvat seuraukset tekevät tavaran hankkimisen rinnakkaisilta markkinoilta mahdottomaksi.

39 Kruidvat väittää lisäksi valituksenalaisen tuomion olevan ristiriidassa yhdistetyissä asioissa T-528/93, T-542/93, T-543/93 ja T-546/93, Métropole télévision ym. vastaan komissio, 11.7.1996 annetun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion (Kok. 1996, s. II-649) kanssa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi kyseisessä tuomiossa, että komission päätös vaikutti Antena 3:een erikseen, koska sitä voitiin pitää asetuksen N:o 17 19 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuna sellaisena ulkopuolisena, jota asia koskee, vaikka se ei ollut osallistunut komissiossa käytyyn hallinnolliseen menettelyyn. Kruidvat katsoi lisäksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli asiassa Métropole télévision ym. vastaan komissio antamassaan tuomiossa tutkinut ainoastaan sen, oliko Antena 3:lta evätty pääsy verkostoon, kun se on valituksenalaisessa tuomiossa soveltanut ankarampaa perustetta, jonka mukaan Kruidvatin olisi pitänyt pyytää pääsyä jakeluverkostoon.

40 Komissio väittää, että valtiontukia koskeva perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdan mukainen menettely ja asetuksen N:o 17 19 artiklan 3 kohdan mukainen menettely eroavat merkittävällä tavalla toisistaan. Edellä mainittujen asiassa Matra vastaan komissio ja asiassa Cook vastaan komissio annettujen tuomioiden perusteella ei voida päätellä, että yritys voisi erottua muista riittävällä tavalla pelkästään sen abstraktin seikan perusteella, että asia koskee sitä. Tämän lisäksi edellytetään, että tuki vaikuttaa olennaisesti sen kilpailuasemaan. Komissio lisää, että kaikki tuet lähtökohtaisesti vääristävät kilpailua, kun taas valikoivalla jakelujärjestelmällä ei ole tällaisia vaikutuksia. Tällainen järjestelmä ei heikennä Kruidvatin kaltaisten ulkopuolisten asemaa, vaan ne voivat päinvastoin jopa hyötyä siitä.

41 Komission mukaan toisella väitteellä kyseenalaistetaan tosiseikkoja koskevia toteamuksia, jotka eivät voi olla muutoksenhaun kohteena. Komissio katsoo lisäksi, että Kruidvatin ensimmäisessä oikeusasteessa esittämistä omistakin kirjelmistä ilmenee, ettei sillä ole intressiä ryhtyä Givenchyn hyväksymäksi jälleenmyyjäksi. Copardisin Belgiassa käydyssä oikeudenkäynnissä esittämää toteamusta tai Bellucon kirjettä ei kumpaakaan voida tulkita siten, että niillä olisi suljettu edeltä käsin pois pääsy jakeluverkostoon, vaan niitä on tulkittava sen väitteen valossa, jonka mukaan jakeluverkostoon kuulumattomat kauppiaat eivät voi myydä Givenchyn tuotteita.

42 Komissio vastaa kolmanteen väitteeseen, että Kruidvat on aikaisemmin aina hankkinut tavaraa rinnakkaisilta markkinoilta ja että päätös ei estä jatkossakaan tällaista hankintatapaa. Kruidvat ei ole myöskään onnistunut osoittamaan, että päätös olisi olennaisesti vaikuttanut sen kilpailuasemaan asiassa 169/84, Cofaz ym. vastaan komissio, 28.1.1986 annetussa tuomiossa (Kok. 1986, s. 391) tarkoitetulla tavalla. Komissio toteaa direktiivin 89/104/ETY perusteella tehdyistä Benelux-maiden tavaramerkkilainsäädännön muutoksista, että ne toteutettiin vasta 1.1.1996 lähtien eli kolme vuotta päätöksen tekemisen jälkeen. Päätöksen ja Benelux-maiden lainsäädännön muutosten välillä ei siis ole ajallista yhteyttä eikä syy-yhteyttä.

43 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 59—62 kohdassa, on todettava, ettei Kruidvat voi osoittaa, että perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut yritykset, joita asia koskee, olisivat samanlaisessa tilanteessa, sellaisena kuin yhteisöjen tuomioistuin on tulkinnut niiden tilannetta edellä mainituissa asioissa Matra vastaan komissio ja Cook vastaan komissio antamissaan tuomioissa, kuin asetuksen N:o 17 19 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut ulkopuoliset, joita asia koskee. Kyseisissä tuomioissa yhteisöjen tuomioistuin katsoi oikeussuojaintressin olevan olemassa, koska muita menettelyllisiä takeita ei ollut silloin, kun komissio teki päätöksen tuen soveltuvuudesta yhteismarkkinoille aloittamatta tutkimusmenettelyä. Nyt käsiteltävässä asiassa esitettiin sitä vastoin kehotus huomautusten esittämiseen, ja niillä, joita asia koski, oli tilaisuus käyttää oikeuttaan ilmaista kantansa komissiolle. Näiden tahojen etujen suojaaminen ei siis edellytä sitä, että päätöksen olisi katsottava koskevan niitä erikseen, vaikka ne eivät ole käyttäneet tätä mahdollisuutta hyväkseen.

44 Kruidvatin väitteestä, joka perustuu 17.7.1992 päivättyyn Bellucon kirjeeseen, on aluksi korostettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamukset, joiden mukaan ei ollut esitetty näyttöä siitä, että Givenchy tai Copardis olisi antanut luvan kirjeen lähettämiseen, ja että kirjettä ei myöskään voitu pitää vastauksena Kruidvatin pyyntöön päästä Givenchyn jakeluverkostoon, ovat tosiseikkoja koskevia toteamuksia, jotka eivät voi olla muutoksenhaun kohteena. Tämän jälkeen on korostettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi tulkinnan, jonka mukaan kirjeellä olisi hylätty jakeluverkostoon pääsyä koskeva pyyntö. Se päinvastoin korosti sitä, ettei Kruidvat ollut koskaan pyytänyt pääsyä jakeluverkostoon. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saattoi perustellusti katsoa, ettei kirje ollut merkityksellinen kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten kannalta.

45 Kruidvatin tulevista mahdollisuuksista hankkia tavaraa on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on selvittänyt asiaa asianmukaisesti todetessaan, ettei valittaja ollut näyttänyt toteen, ettei se riidanalaisen päätöksen vuoksi pystyisi käyttämään niitä hankintalähteitä, joita se oli siihen mennessä laillisesti käyttänyt. Itse asiassa ainoastaan tämän selvityksen perusteella voidaan ratkaista nyt käsiteltävään asiaan liittyvän tilanteen kaltaisessa tilanteessa, vaikuttaako päätös yksityisen asemaan sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella se erottuu kaikista muista henkilöistä (ks. asia 25/62, Plaumann v. komissio, tuomio 15.7.1963, Kok. 1963, s. 197; Kok. Ep. I, s. 181). Kruidvatin kuvaamien kaltaiset päätöksen vaikutukset eivät ole sellaisia, että se niiden perusteella erottuisi kaikista muista Givenchyn jakeluverkostoon kuulumattomista yrityksistä, vaikka nämä vaikutukset yhdistyisivät niihin vaikutuksiin, joita direktiivin 89/104/ETY täytäntöönpanevan Belgian lainsäädännön soveltamisella saattaa olla.

46 Viittauksesta edellä mainittuun asiassa Métropole télévision ym. vastaan komissio annettuun tuomioon on vain todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tässä tapauksessa perustellusti katsonut, ettei Kruidvat ollut koskaan pyytänyt pääsyä Givenchyn jakeluverkostoon ja ettei kantajan tilanne poikennut muiden rinnakkaisilla markkinoilla toimivien lukuisten taloudellisten toimijoiden tilanteesta.

47 Kruidvat väittää ensimmäisen valitusperusteensa neljännessä osassa, että jos sen kannetta ei oteta tutkittavaksi, sillä ei ole riittävää oikeussuojaa. Kruidvat vetoaa siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella on parhaat edellytykset tutkia suora kanne, jolla riitautetaan poikkeuslupapäätöksen perustamissopimuksen 85 artiklan

mukaisuus. Kansallisen tuomioistuimen tarjoama oikeussuoja yhdistettynä ennakkoratkaisupyyntömahdollisuuteen ei sen mielestä ole riittävä.

48 Tältä osin on muistettava, että perustamissopimuksen 173 ja 184 artiklalla sekä 177 artiklalla on luotu täydellinen oikeussuoja- ja oikeudenkäyntijärjestelmä, joiden tarkoituksena on antaa toimielinten toimenpiteiden laillisuusvalvonta yhteisöjen tuomioistuimen tehtäväksi (ks. asia 294/83, Les Verts v. parlamentti, tuomio 23.4.1986, Kok. 1986, s. 1339, 23 kohta).

49 Vaikka Kruidvatilla ei tässä tapauksessa ollut mahdollisuutta vaatia komission päätöksen kumoamista, sillä oli edelleen mahdollisuus, kuten asiassa 216/82, Universität Hamburg, 27.9.1983 annetusta tuomiosta (Kok. 1983, s. 2771, 10 kohta) ilmenee ja kuten komissio korostaa, vedota sen lainvastaisuuteen kansallisissa tuomioistuimissa, jotka antavat ratkaisunsa perustamissopimuksen 177 artiklaa noudattaen.

50 Edellä esitetyn perusteella ensimmäinen valitusperuste on hylättävä.

Valitusperuste, joka koskee perustamissopimuksen 190 artiklan rikkomista

51 Kruidvat väittää tässä valitusperusteessaan, että valituksenalaisen päätöksen perustelut ovat perustamissopimuksen 190 artiklan vastaisesti monilta osin puutteelliset.

52 Kruidvat väittää tämän valitusperusteen ensimmäisessä osassa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin rikkoo perustamissopimuksen 190 artiklaa, jos se poikkeaa tuomiossaan aikaisemmasta oikeuskäytännöstä esittämättä siihen perusteluja.

Tältä osin Kruidvat katsoo, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole ottanut asianmukaisesti huomioon edellä mainitussa asiassa AITEC ym. vastaan komissio annettua tuomiota, joka koski toimialakohtaista etujärjestöä, yhdistetyissä asioissa T-19/92 ja T-88/92, Leclerc vastaan komissio, 12.12.1996 annettua ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiota (Kok. 1996, s. II-1851 ja II-1961) ja edellä mainitussa asiassa Cartier annettua tuomiota, joka koski kansallisen oikeudenkäynnin ja riidanalaisen päätöksen pätevyyden välistä yhteyttä, sekä edellä mainitussa asiassa Métropole télévision ym. vastaan komissio annettua tuomiota, joka koski kantajana olleen yrityksen kilpailuaseman heikentymistä.

53 Kruidvat väittää tämän valitusperusteen toisessa osassa, että perustamissopimuksen 190 artiklaa on rikottu myös neljällä muulla tavalla. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole sen mielestä ensinnäkään selvittänyt valituksenalaisen tuomion 65 kohdassa riittävästi syitä, joiden vuoksi se ei ollut hyväksynyt Kruidvatin perusteluja, joiden mukaan sen kanta ja Raad FGB:n kanta eivät poikenneet toisistaan. Tämän lisäksi valituksenalaisen tuomion 1 ja 70 kohta ovat Kruidvatin mukaan keskenään ristiriitaisia, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on toisaalta katsonut, että Kruidvat on "ehdottomasti paras" hajuvesien myyjä Alankomaissa ja toisaalta todennut, ettei Kruidvatin tilanne poikkea rinnakkaisilla markkinoilla toimivien lukuisien muiden taloudellisten toimijoiden tilanteesta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole myöskään ottanut valituksenalaisen tuomion 75 kohdassa asianmukaisesti huomioon riittävän oikeussuojan puuttumista koskevaa väitettä. Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei Kruidvatin mukaan ole ottanut huomioon päätöksen ja direktiivin 89/104/ETY yhteisvaikutuksia.

54 Komission mukaan tämä valitusperuste ei ole itsenäinen peruste. Esitetyt perustelut ovat näet pääosin samoja kuin ne, joihin on vedottu ensimmäisen valitusperusteen yhteydessä.

55 Tältä osin on riittävää todeta, että kaikki tämän valitusperusteen tueksi esitetyt perustelut koskevat sellaisia oikeudellisia seikkoja, jotka on tutkittu jo ensimmäisen valitusperusteen yhteydessä, ja kyseisen selvityksen perusteella on todettu, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole tehnyt oikeudellista virhettä valituksenalaisen tuomion perusteluissa.

56 Tämän vuoksi myös toinen valitusperuste on hylättävä.

57 Tästä syystä valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

58 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn 118 artiklan perusteella, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Työjärjestyksen 69 artiklan 4 kohdan mukaan yhteisöjen tuomioistuin voi määrätä, että väliintulijan, joka ei ole jäsenvaltio tai toimielin, on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan.

59 Koska valittaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan komission ja väliintulijana oikeudenkäyntiin osallistuneen Givenchyn, jolle päätös oli osoitettu, oikeudenkäyntikulut. Koska asiassa annettava ratkaisu ei vaikuta väliintulijoina oikeudenkäyntiin osallistuneiden Colipan ja FEPD:n etuihin yhtä suoraan kuin Givenchyn etuihin, niiden on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Valitus hylätään.

2) **Kruidvat BVBA velvoitetaan korvaamaan komission ja väliintulijana oikeudenkäyntiin osallistuneen Parfums Givenchy SA:n oikeudenkäyntikulut sekä vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

3) **Comité de liaison des syndicats européens de l'industrie de la parfumerie et des cosmétiques ja Fédération européenne des parfumeurs détaillants vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Rodríguez Iglesias Puissochet Hirsch

Jann Mancini Gulmann

Murray Edward Ragnemalm

Sevón Wathelet

Julistettiin Luxemburgissa 17 päivänä marraskuuta 1998.

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias

kirjaaja *presidentti*